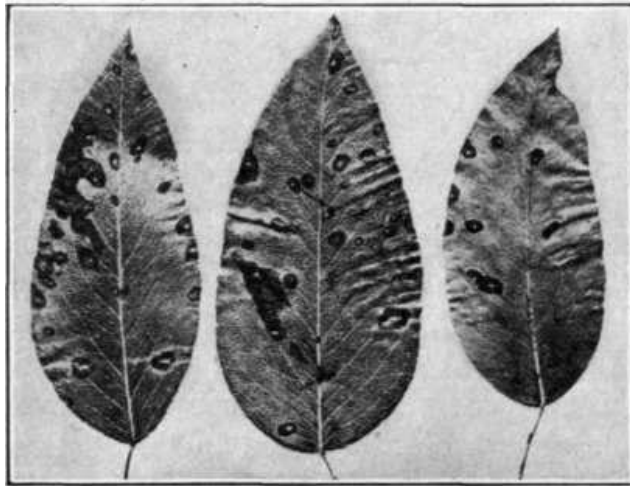

תמר, תמר

א.

כף פּרצת עליהם פּרץ
זרחת בשמי המדבר
חברת את החוט המשלש
סטיית מן הקו המצויר
לא קבלת על עצמך את החזק
לא נכנעת לעיורון
בפתח עינים עמדת
אמיצה בַּיָּאוֹשׁ אַחְרוֹן.
העולם ישן מול העול
אך ערה את היית לכאבר
באנינות על כשלון העבר
לא שקעת כי מחית צערך
את גופך שלחת לחפשי
לרדף להשיג השלל
מתקדשת לרגע יחיד
למלא את רחמך האמלל.
גזעך החסון הדוקר
אוד מוצל מאש המוקד
ענפיה פרושים על סכת דוד
לעצמת רצונך הם עד.

ב.

הוא אמר בקול עגבים
לכבתיני אחותי כלה
כששפתיו אומרות אהבה
לבר התכווץ. בהלה
ואימה ידועה ומפרת.
צעקת בכח עצום
ביקשת, התחננת והסברת
דיברת אל הלב האטום.
את נפשך בכפו החזיק וענה
את גופך הצעיר הוא קרע
בכתנת פסים כאחיר משכבר
השלכת פצועה ושבורה.
זעקת האימה והאבל
מתחתית בור הכאב
עוד מהדהדת במלא עזה
בינות חדרי הלב.
כשמתקר נלעס בגסות
רק גרעין נשמתך נותר
ועזו נשמר שומם בית אחיה
עד יצמח על קברו במדבר.

ג.

כוחכן רחוק ונסתר לי
הן דמכן לא זורם בדמי
כאבכן מול כפיה ויָאוֹשׁ
רק הוא נשא בשמי.
מעולם לא היה לי העוז
לצאת מן התחום המוגדר
לשמר גרעיני בשממת אהבה
להצמיח עצי במדבר.
מעולם לא ידעתי כיצד
לפתח עינים ולא לברח
לשבר את קירות פלאי
ובאמץ לפרוץ ולזרח.
מיתרי חלשים ושקטים
הן דמכן לא זורם בדמי
קולכן הזועק ומרעיש עולמות
הד קלוש הוא הותיר בשמי

